

van dansers werden op de scène vertolkt, niet door henzelf, maar door andere dansers, die zich deze verhalen 'eigen' hadden gemaakt. Zo kreeg je steeds een gelaagd, dubbelzinnig verhaal (en niet een persoonlijke bekentenis) te horen. Muziek van o.a. Steve Reich en Thierry De Mey voegde nog een derde laag toe aan dit geheel dat in zijn formele uitwerking een hoge complexiteit bereikt had. Die complexiteit is, moet het gezegd, geen 'l'art pour l'art', maar tracht te omcirkelen wat *innigheid* kan betekenen. Innigheid, zoals bijvoorbeeld kinderen nadoen wat geliefde mensen hen voordoen. Ze weten niet goed wat de grote gebaren, woorden en intonaties die ze nabouwen betekenen, maar ze verinnerlijken er wel de geliefde mee. *Hoe* de ander zich gedraagt wordt deel van *wat*

zij zijn, een uniek geheel, dat in zijn ondoordringelijke gelaagdheid weer anderen tot voorbeeld zal zijn.

Uit het werkproces van *Just before* kwam een grote hoeveelheid materiaal naar boven. Het centrale dansthema uit het stuk werd op zich uitgangspunt van een volledig nieuwe creatie. In een verder uitgepuurde en gecondenseerde vorm ontstond hieruit een voorstelling van precies een uur zuivere dans op *Drumming* van Steve Reich, het muziekstuk waaraan de choreografie zijn naam ontleende. Het effect van condensering en uitpuring voert naar een voorstelling die de kijker bij een eerste, en zelfs een tweede visie sprakeloos laat. In een gesprek (zie pag. 5) omschrijft de choreografe zelf het principe van de voorstelling zo: 'Je zou kun-

nen zeggen dat iedere danser bij aanvang hetzelfde huis heeft, maar telkens op een andere plaats gelegen. En iedereen heeft ook hetzelfde interieur, maar schikt daarbinnen de dingen anders. Dat geeft ieder zijn eigen verhaal en plaats in het geheel. (...) Er is Ursula, die een soort zusterrol heeft met Cynthia, er is Roberto die de gebeurtenissen manipuleert, Fumiyo die een ondersteunende, duwende rol vervult...' Het is inderdaad merkwaardig hoe uit een relatief eenvoudige basiszin een uiterst complex netwerk van ontwikkelingen ontstaat, dat op bepaalde momenten kristalliseert in erg eenvoudige, bijna didactische demonstraties van deze basiszin, om dan heel snel weer te exploderen in een kantwerk van divergerende lijnen – een effect vergelijkbaar met Ligeti's

The Lisbon Piece - Rosas / repetitiefoto Herman Sorgeloos

